

HỘI THỨ MƯỜI BA NGÔI NHÀ MỒ BÊN CẠNH LĂNG KHỔNG MINH

Ngừng lại một lát như để suy nghĩ hoà thượng Khiết Đan kể tiếp :

Những điều Khổng Minh đã công bố không bao giờ sai, vì tất cả Khổng Minh đã sắp xếp đầu ra đó cả rồi. Ngay việc xây cất lăng này Khổng Minh cũng kết hợp Nhâm cầm độn toán cùng với tử vi đẩu số, địa lý thiên văn. Các cơ quan trong lăng lều liên hệ với nhau chặt chẽ lắm. Mọi biến cố đều ăn khớp, nhịp nhàng. Bần tăng xin thú thật với quý vị cho bần tăng vàng bần tăng cũng không dám động đến uy danh của Khổng Minh. Bần tăng là người tu hành, bần tăng không muốn sinh linh bị khổ ải vì đụng đến uy danh Khổng Minh. Bần tăng lúc nào cũng chỉ muốn không khí ở đây an tịnh...

Đỗ Dự và Gia Sùng nghe Khiết Đan nói rất hiểu tâm sự nhà sư, nhưng Đỗ Dự vốn là kẻ hay thắc mắc nên đã hỏi lại Khiết Đan

- Bạch hoà thượng cho biết giữa lăng Khổng Minh và cái mồ hoang cùng con quái vật dưới lăng có liên hệ gì với nhau không.

- Nhà mồ hoang có cùng với thời lăng Khổng Minh và dân vùng này không ai dám qua lại lúc đêm tối, vì ở đó có nhiều ma quái chúng thường hiện lên khóc than đùa giỡn lúc đêm tối và kẻ nào vô ý xâm nhập vô đó là mất mạng. Nhà trúc trạch ở đây có mở cuộc điều tra nhưng vào tới sân nhà mồ là mất mạng rồi nên đành phải bỏ qua.

Bần đạo chưa thấy quái vật nhưng theo lời kể của quân lính thì bần đạo đoán là loài cóc núi, nó sống cả mấy ngàn năm chuyên ăn rễ cây độc, rắn độc.

Hơi thở của giống cóc này đen tựa khói. Người nào hít phải hơi thở cóc này sẽ bị hôn mê bất tỉnh. Nhưng độc nhất là độc cóc này, ai bị cắn là chế tươi liền. Cóc này thích cắn cổ người hút máu, và mủ trên da nó độc không thua gì độc rắn hổ mang.

Sở dĩ bần đạo rành về loài cóc này là nhờ theo sư tổ vô núi hái thuốc tìm ngải. Bữa đó thầy trò bần đạo gặp bốn con cóc, con nào con đó to như cái lu chúng đang say mê bới gốc ngải lấy củ ngải độc ăn. Thấy thầy trò bần đạo chúng tấn công liền. Thầy trò bần tăng vội dùng khinh công chạy trốn hai con ngựa chạy không kịp trúng hơi thở và nọc độc cũng như mủ cóc chết tươi...

Đỗ Dự nghe nhà sư nói thì phần khởi vô cùng.

- Hoà thượng tả con quái vật đúng quá. Chính nó đã xuất hiện tại đây quan tài trong lăng Khổng Minh rồi nó biến đi Khổng Minh hiện ra. Phải chăng quái

vật và Khổng Minh là một, nếu không tại sao quái vật lại không làm hai Khổng Minh.

- Tướng quân không nên ăn nói hồ đồ làm hại đến uy danh Khổng Minh không tốt đâu.

Đỗ Dự mặt đỏ như trong khi Gia Sủng thắc mắc hỏi Khiết Đan.

- Bạch hoà thượng con cóc ở dưới đáy hồ chắc nó có cửa hang lên xuống để kiếm ăn chứ nằm dưới đáy mò hoài đói chịu sao thấu. Hay ta đi tìm hang cóc đi.

- Các ngài làm gì thì cứ làm bần đạo không dám ngăn, nhưng xin cho bần đạo khỏi liên quan tới, vì chuyện gì đụng đến uy danh Khổng Minh bần tăng không dám làm. Thôi xin phép các ngài bần đạo phải đi châu thánh thượng tâu với thánh thượng những nguyện vọng của Quán Bật.

Khiết Đan nói dứt lời bỏ đi, Gia Sủng lẩm cẩm :

- Nay ông thầy chùa này cũng đáng ngờ không kém gì Thần bocc Quán Bật. Vấn đề đặt ra là tại sao họ lại như vậy.

- Đúng ông thầy chùa này cũng đáng ngờ lắm, chúng ta phải cảnh giác.

Đỗ Dự và Gia Sủng về tới lều vua thì thấy Khiết Đan đang tâu vua :

- Muôn tâu bệ hạ Quán Bật bệnh nặng lắm muốn xin bệ hạ cho về núi lấy thuốc chữa bệnh. Theo Bật thì Thần bocc e rằng ở đây Thần bocc không qua khỏi được.

- Trẫm chuẩn tấu cho khanh đồng ý cho Thần bocc về núi chữa bệnh. Riêng phần trẫm mong người cũng thấy mệt mỏi lắm có lẽ trẫm cũng muốn hồi triều để dưỡng sức, hoà thượng về triều với trẫm nhé.

- Muôn tâu ngày mai bệ hạ hồi triều thần xin theo hộ giá.

- Chưa, ta muốn kết thúc cuộc thám hiểm rồi mới trở về...

Muôn tâu bần tăng thấy hoàng thượng nên hồi triều sớm thì hơn. Khí sắc hoàng thượng có vẻ suy nhược lắm...

- Không sao ta sẽ ở lại đây ba ngày. Chỉ ba ngày là mọi việc kết thúc.

- Muôn tâu hoàng thượng hồi triều liền thì bần tăng theo hầu được, còn ba ngày nữa thì bần tăng không theo được...

- Không sao, miễn hoà thượng nhận lời về triều với ta là được rồi.

Khiết Đan thấy không lay chuyển được vua liền lạy ta ra về.

Khuya hôm đó gà rừng vừa báo canh ba thì Tấn Võ Đế giật mình tỉnh dậy thấy một ông già hiện ra trước mắt... Ông già này không phải Khổng Minh mà có khuôn mặt giống y Quán Bật. Ông già mặc áo xanh thêu bát quái tay chống gậy trầm tóc bới trên đỉnh đầu... râu rậm chòm...

- Kia thần bocc...Ta đã chuẩn tấu cho Khiết Đan, cho khanh về núi sao khanh chưa đi. Hay ta cho quân lính đi hộ tống nhé...

Ông lão giống Quán Bật không nói gì chỉ cười nửa miệng và tiến lại gần Tấn Võ Đế dùng ngón tay trở điểm lên trán ba cái. Sau đó ông lão ung dung tay chấp sau đít đi ra cửa. Vua nhìn thấy ông lão bước lên mây hồng và đi luôn thì vội tung mình chạy theo kêu to :

- Thần bôc Quán Bật ngươi bỏ ta sao ?

Tiếng vua la lớn làm lính canh chạy vô.

- Thần bôc đã về núi chưa...

- Dạ đêm qua bảo rừng nên thần bôc chưa đi, sáng nay sẽ đi sớm...

- Quân bây lui mau...

Trời sáng rõ Tấn Võ Đế nằm trên sập ngự không nói năng gì trong khi các quan đang quỳ nhanh vãn an. Tấn Võ Đế nằm yên trầm ngâm về giấc mơ và về chuyện ông già giống Quán Bật điểm trên trán Tấn Võ Đế ba cái là có ý nghĩa gì.

Giữa lúc đó Quán Bật được hai ngự lâm quân dìu vào từ giữa vua. Vừa trông thấy Quán Bật Tấn Võ Đế nhồm ngay dậy khiến các triều thần ngạc nhiên vô cùng, Quán Bật chấp tay vái vua thì thưa :

- Muôn tâu thần là Quán Bật xin kính chúc thánh thượng an khang vạn tuế và xin phép thánh thượng về núi dưỡng bệnh. Khỏi bệnh thân sẽ trở lại liền để cùng thánh thượng thám hiểm mồ Khổng Minh.

Tấn Võ Đế vẫn ngồi yên mắt đăm đăm nhìn Quán Bật không nói năng gì cả, triều đình chìm đắm trong một bầu không khí rất ư là căng thẳng và nghiêm trọng.

Quán Bật tâu xong thấy vua im lặng cũng cuối đầu đứng im. Tấn Võ Đế đôi mắt như khờ đi trong cõi hư vô bỗng bất chợt lên tiếng.

- Ông thân của Thần bôc nay niên kỷ bao nhiêu ?

Câu hỏi của Tấn Võ Đế làm Quán Bật giật nảy mình và cả triều đình ngỡ ngác không hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Tất cả nín thở chờ câu trả lời của Quán Bật.

- Muôn tâu bệ hạ , cha thần mất năm mới có ba mươi sáu tuổi và thần mười sáu tuổi

Tấn Võ Đế ngờ ngác nhìn Quán Bật như nhìn một người lạ mặt.

- Ông nội khanh còn sống không.

- Muôn tâu từ nhỏ đến giờ thần chưa bao giờ nhìn thấy ông nội, thần chỉ thấy ông nội tổ bốn đời của thần thôi.

- Làm thế nào khanh thấy được.

- Dạ cha thần chỉ cho coi bức vẽ truyền thần thờ trên bàn thờ.

- Thần bốc có bức họa đó không. Phải chăng ông tổ bốn đời của khanh là Thần bốc Quản Lộ.

- Muôn tâu chính thế đó ạ. Bức họa cũ nhưng thần vẫn giữ được vì bảo quản kỹ nên còn rõ lắm.

- Khanh nhớ kỹ xem có phải Quản Lộ là ông lão đầu râu tóc bạc râu năm chòm tay chống gậy trầm mình mặt áo xanh có thêu hình bát quái. Có đúng thế không.

Quản Bật nghe Tấn Võ Đế nói mặt xanh như tàu lá mắt mở to miệng há hốc lấp bắp trả lời .

- Muôn tâu đúng vậy ạ. Thần không hiểu sao Hoàng thượng lại biết rõ ông tổ của thần rõ như vậy...

Tấn Võ Đế không đáp mà lại hỏi thêm.

- Có phải mặt ông tổ người và người giống nhau như đúc không.

Quản Bật gật đầu lia lịa.

- Muôn tâu bệ hạ nói đúng quá. Muôn tâu kẻ hạ thân này xin bệ hạ cho biết do đâu mà hoàng thượng lại biết rõ ông tổ thần như vậy.

Tấn Võ Đế trầm ngâm một lát rồi phán

- Chuyện đó để Thần bốc chữ lành bệnh ta sẽ tiết lộ chẳng muộn gì. Thôi Thần bốc về núi dưỡng bệnh đi. Ta mong người sớm lành bệnh rồi lại đến với ta lúc đó mình có nhiều chuyện để nói.

Quản Bật tung hô vạn tuế rồi chào giã từ mọi người lên võng nằm, lòng ngập lo âu, không biết tại sao vua lại rành ông tổ Quản Bật đến như vậy.

Trên đường về núi, Quản Bật như người bị phát văng đi đầy lòng tràn ngập sầu muộn, mắt luôn ngoái lại núi Định Xuân...

Đi được nửa ngày đường, Quản Bật ra lệnh đặt võng xuống và nói với lính hầu.

- Các người về đi. Ta xuống đây tìm thuốc được rồi...

Lính vâng lời, hạ võng và Quản Bật ra khỏi võng chống gậy đi giữa rừng hoang rồi đuổi lính về hết...

Sau khi Quản Bật đi, Tấn Võ Đế ra lệnh bãi triều, một mình ngồi trầm ngâm trên sập ngự suy nghĩ mông lung về cái hộp ngọc có hơi độc từ chuyện Tấn Võ Đế ngộ độc sắp chết đến chuyện gặp Không Minh rồi thấy Quản Lộ và bị điểm ba cái vào trán. Chuyện nọ lan man sang chuyện kia, nhất là chuyện con quái vật.

Đang trầm ngâm, Tấn Võ Đế rung chuông gọi cấm vệ.

- Quân bây triệu ngay Đỗ Dự cho ta gấp.

Đỗ Dự lật đật tới châu vua.

- Khanh huy động quân thám hiểm nơi con quái vật xuất hiện , ngay lập tức báo cáo liền cho ta biết.

- Khanh nhớ là cử sĩ quan liên lạc báo cáo liền liền nghe chưa. Khi nào gặp quái vật hoặc Không Minh phải hộ giá ta xuống ngay tức khắc.

Đỗ Dự vâng một tiếng thật to rồi đi nhanh ra cửa lều, hạ lệnh tăng cường giáp sĩ bảo vệ nhà vua và chọn quân tinh nhuệ xuống hầm lãng.

Ngồi trên sập ngự giữa hàng giáp sĩ gươm tuốt trần bảo vệ Tấn Võ Đế mắt đăm đăm hướng về phía lãng Không Minh. Bỗng Tấn Võ Đế hét vang lên.

- Quân bay đâu Không Minh lại xuất hiện kia...